

Проф. др Јосиф Вуковић, дипл. механичар
(1940 - 2014)

Др Јосиф Вуковић, дипл. механичар (1940 - 2014), рођен је у Шавнику (Црна Гора). Основну школу и гимназију учио је у Никшићу и на Цетињу, а матурирао је 1958. године. Исте године уписује се на Природно – математички факултет Универзитета у Београду, Група за механику. Дипломирао је 1962. године. Последипломске студије уписује на истом факултету, а магистрирао је 1978. године, са темом „Оптимална стабилизација кретања механичког система“. Докторску дисертацију, под насловом „Оптимално управљање кретањем механичких система“, одбранио је 1984. године, на Природно – математичком факултету Универзитета у Београду. Ментор докторске дисертације био је Вељко Вујичић, а чланови комисије за одбрану тезе били су и Љубодраг Радосављевић и Александар Бакша.

Након дипломирања одслужио је војни рок, а затим се 1968. године запослио у звању професора механике у Школском центру „Змај“, у Земуну. Две године касније прелази у Институт за аутоматику и телекомуникације „Михаило Пупин“, где ради као развојни сарадник у Лабораторији за дигиталну технику. У звање асистента за предмет Механика, на Машинском факултету у Београду, изабран је 1971. године. Реизабран је у исто звање 1974., 1977. и 1980. године. Према одредбама Закона о високом школству, одлуком Савета ООУР-а за производно и привредно машинство, 1981. године, распоређен је на послове и радне задатке стручног сарадника за предмет Механика на Машинском факултету у Београду. Реизбор у звање стручног сарадника уследио је 1985. године. У звање доцента, за предмет Механика, изабран је 1985. године. Изабран је за ванредног професора 1990., а редовни професор за предмет Механика, на Машинском факултету у Београду, постаје 1995. године. У звању редовног професора одлази у пензију 2005. године.

Као асистент и стручни сарадник држао је све врсте вежбања на свим предметима Катедре за механику: Статика, Кинематика, Динамика тачке, Динамика система и Теорија осцилација. Избором у наставничко звање држао је и предавања за наведене предмете. Вежбе или предавања држао је у Одељењима Машинског факултета у Краљеву, Ваљеву и Ужицу, на Машинском факултету у Крагујевцу, на Саобраћајном факултету у Београду, на Војној академији копнене војске, на Ваздухопловној техничкој војној академији, на Вишој машинској школи у Земуну и на Машинском факултету Универзитета „Никола Тесла“ у Книну. На последипломским студијама на Машинском факултету у Београду предавао је: Мале осцилације, Осцилације еластичних тела, Управљање кретањем механичких система и Моделирање и анализа динамичких система. На докторским студијама на Машинском факултету, као пензионер, био је ангажован за предмет: Изабрана поглавља из механике. Био је ментор два магистарска рада (Обрадовић А. и Шијачић Ј.) и ментор три докторске дисертације (Обрадовић А., Пожега В. и Лазаревић М.).

Коаутор је три помоћна уџбеника, у издању Машинског факултета и Универзитета у Београду, и то: Збирке задатака из осцилација механичких система, Збирке задатака из динамике тачке, Збирке задатака из динамике система. Уџбеник Линеарне осцилације механичких система, награђен је Годишњом наградом Машинског факултета Универзитета у Београду у поводу Дана Светог Саве за најбољу књигу аутора са Машинског факултета. Коаутор је више уџбеника за средње образовање.

До избора у звање редовног професора објавио је преко 30 научних и стручних радова, а после одласка у пензију објавио је 3 рада у часописима са SCI (Science Citation Index) листе. Основна интересовања у истраживањима обухватају: примену математичке теорије оптималног управљања у управљању кретањем механичких система, где је објављен низ оригиналних научних резултата, затим проблем оптималне стабилизације кретања механичких система, осцилације крутих и еластичних тела са применама, оптимално управљање у транспортним системима, проблематика биореактора... Током 1976. године боравио је у Летњој школи за младе научне раднике коју је организовала Пољска академија наука и Варшавска политехника. Учествовао је бројним научним пројектима фундаменталних истраживања у области механике, као и у више стручних пројеката у сарадњи са одговарајућим катедрама. Учествовао је у раду на 12 конгреса и симпозијума, које су организовали најпре Југословенско, а касније Српско друштво за механику.

Био је активан члан у стручним и научним институцијама као што су Југословенско друштво за механику и Друштво за механику Србије. Активно је радио као спољни сарадник Математичког института САНУ. Учествовао је у раду Семинара за аналитичку механику и динамику објеката на Машинском факултету и у раду Групе за управљање кретањем на Природно – математичком факултету у Београду.

Веома активан био је у ваннаставним активностима и раду на Машинском факултету, као члан различитих тела. За члана Савета Машинског факултета, са највећим бројем гласова од стране Наставно – научног већа, биран је 1991., 1994., 1996. и 2002. године. Председник Савета Машинског факултета био је од 2002. до 2005. године. Шеф Катедре за механику био је од 2000. године, до одласка у пензију.

Добитник је бројних признања од стране студентских организација Машинског факултета. Поводом Дана Факултета, 2004. године, добио је Плакету која се додељује за добротинство, допринос развоју Факултета и успешну сарадњу